

Da bi tako mogel ljubiti človeka.

Ne morem.

Preplahe so moje roke,
da bi objemale, kar sovražim,
da bi z ljubeznijo napolnile
sovražno srce.

Kako bi ljubil bogatina,
ko vidim pod njegovim oknom siromaka,
ki od gladu se je zgrudil sred tlaka,
kako bi ljubil moža, ki bije ženo,
mater svojih otrok —
in kako bi ljubil onega,
ki je zatajil besedo materino?

Povejte, ljudje, mi: kako!

Anton Ocvirk / Visoka pesem

Obraz, ki je dahnila vanj boleost sto rodov.
Obraz, ki ve in vidi skrivnost onostranstva.
Obraz, zagonetno molčeč sredi naših domov.
Obraz sredi večno prelivajočega se tostranstva.
O obraz človekov, ki te kličemo v blodečem
nemiru samotni in revni vsi bratje in sestre
ob urah strahotnih videnj v srcu bolečem.
O videc naš daljni, meso od mesa nas vseh,
iz naše krvi in trpljenja, iz blede groze
in sladke sreče ob prvi besedi človeški.
Ti najbolj resnični človek, človek!
Čuj! Silno se dviga v nas žeja po tvoji pesmi
najglobljega človeka, da bi jo pili, pili, pili!
Bolna so srca in duše te kličejo v sili
po praznem prostranstvu kot ranjen
jelen iz prepadov. Iz morja praznote,
v brezmočnem hotenju, iz brezobrazne samote,
kjer smo si vsi čudno tuji brat bratu,
si pojemo skrivaj visoko pesem o tebi — človeku,
ki te slutimo. Pridi že, videc naš sladki.